

LBRIS

We know
books

Editor: Florea Firan

Redactor: Claudia Miloicovici

Tehnoredactare și copertă: Georgiana Oprescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SÂNGEORZAN, ADRIAN

O femeie norocoasă / Adrian Sângeorzan; editor
Florea Firan – Craiova: Scrisul Românesc Fundația-
Editura, 2026

ISBN 978-606-674-362-4

I. Firan, Florea (ed.)

821.135.1.09

© Adrian Sângeorzan

© Scrisul Românesc

Fundația-Editura, Craiova, 2026

Tel./fax: 0722.753.922; 0251.413.763

Email: scrisulromanesc@yahoo.com

Adrian Sângeorzan

O femeie norocoasă

Scrisul Românesc
Fundația – Editura

O femeie norocoasă

De mică am avut senzația că m-am născut vinovată așa cum unii copii se nasc cu șase degete la picioare. Nu vinovată de vreun păcat anume, ci de faptul că prin simpla mea existență produceam încurcături, uneori chiar tragedii pe care nu avusesem nicio intenție să le provoc. Când aveam 8-9 ani mă uitam la cuibul unei vrăbii făcut sub streșina casei noastre. Ieșiseră puii și îi priveam curioasă să văd cum vor crește și vor zbura în lume. Odată ieșiți din ou, puii păsărilor cresc atât de repede încât după câteva zile sunt plini de pene gata să-și încerce aripile în golul de sub ei, unde pisicile așteaptă să le scape piciorul să-i înfulece fără nicio remușcare.

Într-o zi cu soare un șoim, pe care nici nu-l băgasem în seamă, se repezi fulgerător peste cuibul cu pui. Vrabia mamă a încercat să-i apere sărind spre șoim, dar se dădu repede bătută după câteva încercări. Bătălia era atât de inegală încât sărmana pasăre părea că se bucură că a rămas în viață. Poate că se gândea deja, cât poate

o pasăre să gândească, că data viitoare își va alege mai cu grijă locul în care-și va face cuibul. Cred că semăna cu mama mea care nici măcar nu încercase să-și apere puii, dar fusese foarte atentă să aibă toată viața un cuib confortabil. Am vrut să gesticulez, să țip la acel șoim, dar n-am făcut absolut nimic și am văzut cum îi înșfacă pe toți și îi mănâncă lacom. Ba chiar am tăcut mîlc pentru că știam că nu pot să fac nimic. Oricum atunci m-am simțit pentru prima dată esențial vinovată pentru că ceva puteam totuși să fac, să iau o mătură și să ameninț acea pasăre prădătoare care ucidea sub ochii mei. Dar am privit toată nenorocirea aceea oarecum nepăsătoare, chiar cu o oarecare curiozitate crudă, așa cum am contemplat mai apoi și alte lucruri urâte care mă loviseră cu ciocul lor ascuțit. Am știut de atunci că viața poate fi și pentru mine chiar așa cum a fost și pentru puii aceia de pasăre și că va trebui să învăț să mă apăr singură.

Altfel râdeam mereu de mică, eram veselă și dulce, toți mă ciupeau de obraz și apoi direct de fund de cum începuseră să-mi crească sânii și fesele. La început am detestat băieții și bărbații și aveam toate motivele s-o fac. Apoi m-am obișnuit cu ei, cu egoismul și agresivitatea lor. Când am mai prins puteri și am văzut că pot să-i domin în felul meu, mi-a mai scăzut senzația de vinovăție, ba chiar mi-am închipuit de câteva ori că pot să fiu și eu o pasăre de pradă. Doar că sfârșeam plină de răni

și de remușcări ascunse. Mă mir că am ieșit întreagă la minte din adolescența în care am intrat destul de repede și de furtunos.

Dacă mă uit înapoi, parcă întreaga mea copilărie și adolescență au fost un șir de ciocniri între două forțe opuse: o fragilitate nativă, moștenită poate de la acei pui de vrabie nenorociți, și o dorință tot mai clară de a-mi crește colți, gheare, orice m-ar fi putut apăra. Dar adevărul este că nu m-am apărut niciodată cu adevărat. Cel mult am învățat să mimez apărarea, să joc rolul fetei care nu pățește nimic, care face glume, râde tare și nu lasă pe nimeni să-i vadă rușinea sau furia.

Uneori mă întreb dacă râsul acela, atât de prezent, atât de contagios, atât de admirat, nu era de fapt un fel de a speria prădătorii. Un mecanism primitiv, ca atunci când un animal mic se umflă ca să pară mai mare. Râdeam cu toată gura, cu capul puțin dat pe spate, și, în timp ce ceilalți se pierdeau în energia mea, eu mă ascundeam adânc în spatele aceluia sunet.

Între timp, vinovăția creștea ca un mușchi umed, lipicios, întinzându-se peste tot: peste ce făcusem, peste ce nu făcusem, peste orice lucru care mi se întâmpla sau nu mi se întâmpla. Mă simțeam vinovată și când eram derisată, și când eram respinsă. Ca și cum orice reacție a lumii avea o legătură directă cu mine, cu corpul meu, cu privirea mea, cu faptul că existam pe un anumit trotuar într-un anumit moment al zilei. Așa am ajuns în

adolescență, cu un corp care se transforma mai repede decât aveam timp să-l înțeleg, cu o minte haotică și o inimă care oscila între dorința de a fugi și dorința de a ataca. Mă simțeam într-o permanentă poziție de apărare, deși în realitate nu mă apăram deloc, doar mă aruncam în brațele oricărei ocazii care-mi promitea un strop de atenție sau libertate.

Și, ironic, cele mai urâte răni nu le-am avut de la bărbații care m-au ciupit, m-au împins sau m-au dominat, ci de la modul în care mă priveam eu însămi după fiecare astfel de întâlnire. Era ca și cum aș fi avut în mine o instanță nemiloasă, un șoim camuflat, care se năpustea asupra propriilor mele fragilități și o sfâșia bucățiță cu bucățiță.

Și totuși, printre toate rănilile acelea, printre toate remușcărilor, se întâmpla și ceva straniu: parcă începea să crească în mine o altă forță, ceva ce nu avea legătură nici cu vinovăția, nici cu agresivitatea, nici cu dorința de a domina sau de a fi dominată. Era un fel de încăpățănare mută, un germen de libertate care nu știa încă să se exprime.

Abia mai târziu aveam să înțeleg că nu puteam deveni niciodată o pasăre de pradă, oricât mă străduiam. Dar puteam, cu ceva noroc și o infinită răbdare, să învăț să nu mai fiu un pui neajutorat. Și poate că tocmai asta m-a ținut întreagă la minte, faptul că undeva, în adâncul meu, exista o promisiune pe care n-o puteam numi, dar

pe care o simțeam ca pe o lumină slabă, continuă, gata să mă scoată cândva din întuneric.

Singurul bărbat pe care l-am iubit a fost bunicul din partea mamei. M-am întrebat de multe ori dacă el poate fi cu adevărat tatăl mamei mele pentru că în afara ochilor albaștri și a frunții nu aveau nimic în comun. A fost singurul bărbat care m-a iubit necondiționat de când eram copil. Sunt sigură că a priceput inevitabila dramă a puilor de om, pentru că o cunoștea bine pe mama mea căreia îi plăcea să joace rolul lebedei albe. Leneșă, flămândă, curioasă, aparent inocentă, scormonind agresiv cu ciocul viața din jurul meu.

Bunicul era veșnic gata să-mi îndeplinească orice dorință și știa ce vreau doar privindu-mă în ochi. Aveam 9 ani, era o după-amiază de vară fierbinte și s-a dus la cofetăria din colț să-mi cumpere o înghețată. Știu că asta vrei, mi-a spus simplu! Și-a pus pălăria de soare, o pălărie cubaneză veche de care avea grijă ca de ochii din cap și dus a fost. La întoarcere s-a grăbit să nu i se topească înghețata în mână și a fost lovit în plin de o mașină pe o trecere de pietoni, pe care dacă treceau doi-trei oameni sau mașini toată ziua.

Ideea că poate datorită trecutului lui încălțit și a vremurilor tulburi în care trăiam a fost lovit intenționat, mi-a venit mult mai târziu. Chiar și atunci când am avut certitudinea uciderii lui nu mai puteam face nimic, pentru că tot ce ni se întâmpla atunci era un implacabil dat al

sortii căreia nu i te puteai împotrivi cu nimic. Doar pălăria lui cubaneză a rămas întreagă. Am păstrat-o și am luat-o cu mine peste tot știind că acoperise capul celui mai bun om din lume. O purtam doar eu uneori când mă simțeam fericită și o puneam șmecherește pe-o ureche, sau când simțeam că mă lovise și pe mine soarta pe vreo trecere de pietoni. Atunci mi-o îndesam pe cap și mă rugam la spiritul bunicului să mă ajute. Mama credea că sunt nebună sau prostesc de superstițioasă și îmi spunea să las naibii în pace pălăria pentru că din cauza mea s-a dus bunicul după aceea înghețată blestemată. Atât o ducea capul pe mama, care până când a murit m-a chinuit ciugulind fără milă tot ce mișca în viața mea. Din cauza ei n-am putut suporta niciodată lebedele cu grația lor prefăcută. Când am aflat de povestea lebedei care a sedus-o și violat-o pe Leda, mi-am spus că uite până și în mitologia greacă aceste păsări erau niște creaturi nenorocite.

Pălăria lui cubaneză a fost primul meu talisman, poate și primul meu altar. O țineam în brațe uneori ca pe o cutie cu spirit în interior, și îmi imaginam că, dacă aș pune urechea pe borul ei, aș auzi ceva, poate un ultim sfat pe care bunicul n-a apucat să mi-l spună.

Mama ura pălăria aceea pentru că o făcea pe ea să pară vinovată. Ani de zile m-am întrebat dacă moartea bunicului n-a fost de fapt primul meu botez în lumea în care oamenii buni sunt loviți din plin, iar cei cruzi trec mai departe fără să li se clinească un fir de păr. Așa am

învățat ce înseamnă nedreptatea, nu din cărți, nu din predici, ci dintr-un cornet de înghețată care s-a topit pe caldarâm lângă trupul lui. Îmi amintesc că am vrut să ling asfaltul, ca și cum înghețata aia ar fi înmagazinat ultimele lui gânduri pentru mine, dar mama m-a tras de braț și mi-a spus că nu e nici igienic, nici frumos. Pentru ea totul era despre aparențe: să nu murdărim pantofii, să nu plângem prea tare, să nu ne facem de rușine. Lebedele nu plâng, doar își scutură penele și par că plutesc deasupra mizeriei lumii.

Când am crescut, mi-am dat seama că tragediile adevărate ale copilăriei nu se termină niciodată. Doar se schimbă decorul. Trecerea de pietoni devine o sală de clasă, apoi un birou, apoi un pat. Mașina care te lovește poate lua forma unui om, a unei fraze, a unei zile proaste. Iar pălăria devine o amintire, o vină, un scut, uneori chiar o povară.

Dar, oricât am călătorit, oricâte continente am schimbat, pălăria aceea a rămas cu mine ca un fel de înger păzitor prea obosit ca să mai zboare, dar încă în stare să țină soarele departe de ochii mei. De câte ori simțeam că iar mă îndrept spre o trecere periculoasă – una din acelea invizibile, pe care doar sufletul le vede, o puneam pe cap și mă simțeam din nou copilul de nouă ani care îl aștepta pe bunicul cu înghețata preferată.

Și poate asta a fost prima mea lecție despre dragoste: că uneori ea se ascunde într-o pălărie, într-un gest, într-o